

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Ādolfs Hitlers: Mīlotais fīrers

3. daļa

Ādolfs Hitlers: Personīgās upurēšanās līderis

Michael Storm

Nacionālsociālismu, tāpat kā ikvienu revolucionāru kustību, virza *personīgais upuris*. Mūsu kustība ir unikāla ar to, ka mūsu līderis ne tikai cīnās par varu, bet arī visas savas dzīves laikā rādīja personīgās pašizliedzības piemēru.

Kad Hitlers bija vēl pavisam jauns vīrietis, viņš pārrakstīja savu bāreņa pensiju jaunākajai māsai Paulai un pēc tam pats devās izdzīvot naidīgajā pasaulē, kur dienīškā maize bija grūti izcīnīta. Šis agrīnais piemērs, kad viņš citu vajadzības lika priekšplānā pirms sevis, viņa dzīvē bija nemainīgs.

Pirmā pasaules kara laikā Hitlers izjuta visas vienkāršo karavīru grūtības. Viņa pulks frontē bija balti asiņains. Tā spēkiem samazinoties, katrs vīrs tika aicināts darīt vairāk. Neviens cilvēks nekad nav darījis vairāk par Hitleru. Viņš pastāvīgi brīvprātīgi pieteicās papildu pienākumiem, uzņēmās visbīstamākos uzdevumus un

desmitiem reižu tikai par mata tiesu izvairījās no nāves. Bija tā, it kā viņš tikai ar savu gribu būtu varējis atnest Vācijai uzvaru. Kad pienāca laiks doties pelnītā atpūtā vai atvaļinājumā, viņš atteicās un tā vietā deva to kādam precētam vīrietim, lai varētu pavadīt laiku mājās ar ģimeni.

Pēc dūriena mugurā un pazemojošās Vācijas sakāves Hitlers apsolīja veltīt atlikušo mūža daļu, lai padarītu Vāciju varenu un atceltu ļauno Versaļas līgumu. Šajos cīņas gados viņš piedzīvoja vēl lielāku trūkumu nekā jaunībā.

Viņa personīgā garderobe bija tik noplukusi, ka kādam partijas biedram nācās ziedot uzvalku, lai Fīrers varētu tikties ar lieliem rūpniekiem. Viņam nācās ne tikai dzīvot pieticīgi, lai katra marka varētu doties cīņā, bet arī atteikties no sapņa kādreiz kļūt (vai vismaz tā viņš tolaik domāja) par mākslinieku vai arhitektu.

Materiālie ieguvumi nebija vienīgie upuri, ko partija prasīja no sava līdera. Hitlers bieži žēlojās, ka viņš nevar baudīt savas ģimenes sirdi un klēpi, jo nevar precēties, jo ir precējies ar visu Vāciju. Vēl ļaunāk, viņš zināja, ka nekad nevarēs izjust tēvišķības prieku, jo tas būtu netaisnīgi pret viņa bērniem, t. i., slogs sekot viņa pēdās viņiem būtu pārāk liels.

Kad karš piespieda Vāciju, fīreram nācās atteikties no sapņa atjaunot savas pilsētas. Tad viņš uzvilka formas tērpu un atteicās to novilkt, līdz uzvara tika gūta. Viņš strādāja visu diennakti, un viņam vienmēr bija vēl un vēl vairāk darāmā. Viņa štābs, "vilka klēts" Rastenburgā, bija nogrimis purvainā mežā, kas vasarā bija pārāk karsts, bet ziemā - pārāk auksts. Viņa personāls uzskatīja to par bezpriecīgu uzdevumu un nevarēja sagaidīt, kad viņus pārcels uz Parīzi vai Berlīni, atstājot Fīreru strādāt Vācijas labā bez izklaidēm, spožām gaismām un saldiem uzvaras augļiem.

1945. gada pavasarī fīrera bunkurā Hitlers uz dažām minūtēm aizbēga no militārajām konferencēm, lai apbrīnotu krāšņo nacionālsociālistisko pilsētu maketus, kurus viņš sapņoja uzbūvēt pēc kara, labi zinot, ka tie nekad netiks uzcelti viņa dzīves laikā.

Kad pilsētu sāka apšaudīt padomju šaviņi, viņš teica Waffen SS ģenerālim Leonam Degrellem, ka, ja viņam būtu dēls, viņš gribētu, lai viņš būtu tāds kā Degrelle, bet Degrellem kopā ar pulkvedi Hansu Ulrihu Rudeli ir jāsaglabā dzīvība, lai viņi ar savu varonību iedvesmotu vācu jaunatni nākotnē. Fīrers teica, ka viņš nesīs vislielāko upuri par Vāciju un neaizbēgs, bet cīnīsies ar ienaidnieku līdz galam, un tad atņems kapitālistiem un boļševikiem viņu ebreju prieku ne tikai tiesāt viņu, bet

arī sakropļot viņa ķermeni, un tā viņš cīnījās, līdz "Untermenschen" bija tikai dažu metru attālumā, un tad aizlidoja uz Valhallu.

Ādolfs Hitlers bija cilvēks, kurš upurēja sevi, visu savu dzīvi savas tautas labā. Šis lielais tikums ir nacionālsociālismam raksturīga iezīme, t. i., indivīda upurēšanās lielā labuma labā. Tāpēc viens nacionālsociālists ir simts demokrātu vai republikāņu vērts. Tas ir tas, kas padara mūs tik spēcīgus un bailīgus.

Būdams jauns vētrains, es strādāju 48 stundas nedēļā vietējā rūpnīcā, ziedoju visu savu algu partijai, tīrīju štābu, strādāju pie galda, vācu parakstus uz petīcijām, gatavoju ēst, sniedzu intervijas televīzijā un ik pa laikam izklaidējos ielu kaujās ar zemes grauzējiem. Lielāko daļu "godīgā laika" nacionālsociālistu bija grūti atrast, kad pienāca laiks strādāt vai ziedot kādu reālu naudu. Nav pārsteidzoši, ka viņus visus no kustības izslaucīja nevis nāves draudi vai bumbas, bet gan pārliecības trūkums par nacionālsociālismu. Viņi vēlējās "ballēties" un gūt slavu no citu biedru cienīgiem upuriem. Šie trusīši ātri pameta partiju, un katru reizi, kad viņi to darīja, tas mūs padarīja stiprākus.

Salīdzinot ar mūsu Fīrera upuriem, mana nauda, sviedri un asinis ir niecīgs upuris. Tomēr mūsu kustība šodien ir pilna ar biedriem, kuru upuri padara viņus par varoņiem: tādiem īstiem nacionālsociālistiem kā Reinhardis Sonntāgs, kurš tikai pirms dažiem gadiem atdeva savu dzīvību, un Gotfrīds Kūsels, kurš jau vairāk nekā divus gadus atrodas cietumā (un kuram draud vēl astoņi gadi cietumā), kā arī daudzi, daudzi citi, kurus drošības apsvērumu dēļ nevar nosaukt, bet bez kuriem jūs šodien neturētu rokās šo avīzi un nelasītu šo rakstu.

Mēs, nacionālsociālisti, spriežam par vīrieti vai sievieti tikai pēc viena spēka kritērija, un tas ir, cik daudz viņi *upurējas* uzvaras labā. Tas, cik viņi ir gudri (vai domā, ka tādi ir), cik bagāti, par cik labiem kaujiniekiem viņi uzdodas vai cik daudz alus viņi var izdzert, - tas viss neko nenožīmē... tikai to, *cik daudz cilvēks atdod no sevis!*

Katram no mums - arī *jums un man* - ir jāuzdod sev šis galvenais jautājums!

Heil Hitler!

Sākums

Šis apraksts par firera pēdējo kauju Pirmajā pasaules karā publicēts 1934. gada marta numurā *Der Schulungsbrief*. Tā autors ir Kurts Jeserihis (Kurt Jeserich), un tā pamatā ir informācija no Hitlera kara biedra Ignata Vestenkirhnera (Ignatz Westenkirchner), kurš 1930. gados bija atgriezies Vācijā no Amerikas.

Lielais nāves stens izskan pa visu Flandriju. Bruņotā nāve ir visur. Toms zeme dreb aizsardzības kaujas laikā 1918. gadā. Uguns pārmetas pāri apšaudes bedrēm un tranšējām. Angļu karaspēkam neizdodas uzbrukums Moche augstienēm netālu no Comines. Amerikāņu uzbrukuma karaspēks sabrūk pret nedaudzām lauka pelēkās kaujas gribas kabatām. Tanku kolonnas iet bojā pret vācu varonības klinti.

Starp ložmetēju uguns dārdēšanu rūc haubices, artilērija, mīnas un šāvienu no nirstošām lidmašīnām. Asinis apaugļo zemi, kas smaržo pēc šaujampulvera un kurā mirušie neatrod pat nāves mieru. No upuru kalniem liktenis veido pieminekli varonībai un gandrīz izmisušas cilvēcības šausminošajai agonijai.

Pasaule ir naidā zvērējusi kopā. Iznīcināšana! iznīcināšana! tā kliedz no karstajām lielgabalu mucām.

Tāda bija arī priekšpuse!

Izkaisīti tranšējās un lapsnu bedrēs guļ pulka varoņi Saraksta varoņi ar ložmetējiem un šautenēm, iespiesti uz leju izskalošanās zemes rievās; asiņojoši, bet joprojām cīnās, lāsta, bet neatkāpjas!

1918. gada 19. oktobra vakars pār Flandera nāvīgi ievainoto ainavu. Taču nāve joprojām neguļ. Tā joprojām mirgo, dzeltenīgi sarkana un nikna, materiālās kaujas liesmās plosoties. Karavīri ir noguruši, slapji un dubļiem klāti, noguruši un izsalkuši. Atsevišķi vīri ceļas no tranšējām un steigšus klūp no apšaudes bedres uz apšaudes bedri aizmugures virzienā: pārtikas nesēji! Un ienaidnieks dubulto savu uguni.

Trīs musketieri, pulka štāba skrējēji, sacenšas ar nāvi. Kaut kur aizmugurē atrodas pamests artilērijas bunkurs. Tur ir vieta, kur būtu jāatrodas lauka virtuvei. Viņi lēcieni pa lēcienam virzās uz priekšu cauri svina krusai.

Starp frontes līnijām spīd krāsainu raķešu biedējošās gaismas. Tad beidzot viņi atrod artilērijas lādiņus un tukšas čaulas. Lauka virtuve ir sasniegta. Trīs musketieri atviegloti nopūšas.

Bet ienaidnieka baterijas atkal plosās. Trieciens pēc trieciena, dreboši blīkšķi plosa zemes strūklakas. Koks un tērauda gabali lido kopā ar dubļiem un krīt uz bunkura jumta. Ceturtdaļstunda pēc ceturtdaļstundas paiet. Tagad nav iespējams atgriezties frontē. Karavīri saspiežas un gaida bunkurā. Un pa labi un pa kreisi, priekšā un aiz viņiem tērauda vannā plosās visbriesmīgākās iznīcināšanas tehnoloģijas iedarbība. Trīs bavāru musketieri ar liелgabalu stobru patvaļu ir iesprostoti zemes bedrē; viņu dzīvība vairs nav atkarīga no varonīga varoņdarba un viņu pašu gribas, drīzāk vienkārši no nejaušības un nezināmu artilēristu, kas aiz vācu liелgabaliem cenšas notriekt angļu pretiniekus, pienākuma.

Šādas stundas Lielā kara frontē prasa īstus vīrus. Un, ja daudzi kareivji sēdēja, kad šausmas un izmisums elpoja viņiem pakausī, tad šeit, pusnogramušā bunkurā pie Moche Flandrijā, 1918. gada 19. oktobra naktī sēdēja viens, kurš bija apvaldījis šo izmisumu, kaprālis, skrējējs, broderis, labs biedrs. Viņš sevī pārvarēja to, kas bieži biedēja citus. Četrus gadus viņš jau stāv frontē. Šeit, Flandrijā, viņš reiz piedzīvoja savu uguns kristību. Kopš tā laika viņš ir gājis cauri grūtībām un nāvei sava varonības brīvprātības garā. Bayerriwald, Wytschaete, La Bassee, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - tās bija lielās kaujas, ko viņš pieredzēja. Kad visi bija izmisuši, viņš palika nelokāms; kad citi nolādēja, viņš klusēja. Kad viņi krita nogurumā, viņš pildīja savu pienākumu. Jā, viņš darīja vairāk nekā tikai savu pienākumu: viņš bieži vien iestājās kāda biedra vietā un viņa vietā pats riskēja ar nāvi kaujas ellē. Pulka skrējēji zināja par viņa iniciatīvu - uz priekšu, uz priekšu - ikreiz, kad vajadzēja caur aizsprostiem nogādāt pavēles uz fronti. Kad viņš bija gatavs izlēkt no aizsega, iznīcības niknuma ieskauds, viņa balss skanēja stingri: "Tagad uz to!" Šķita, ka viņam nav nervu, un, kad citi zaudēja nervus, viņš paskatījās uz viņiem ar savām lielajām, skaidrām acīm, un viņi atkal kļuva mierīgi un cīnījās tālāk.

Kad viņš kopā ar viņiem pavadīja šīs retās, mierīgās stundas aiz frontes, viņš aizrautīgi stāstīja par savu mīlestību: tēvzeme! Viņš runāja par pārliecību par uzvaru un par likteni, kas Vācijai kādu dienu būs, jo aiz muguras bija liktenis, kas tai citādi nebūtu bijis vajadzīgs.

Viņi viņu nesaprata, kratīja galvas, kad viņš tā runāja. Tomēr viņa vārdos viņi juta kaut ko no lielās patiesības. Tas viņus padarīja bailīgus un bezpalīdzīgus un lika viņiem smieties.

"Kādu dienu, daudz vēlāk, tu mani sapratīsi!" viņš parasti toreiz teica. Bieži vien šīs sarunas pārtrauca trauksme, pavēle par jaunu misiju. Tad viņš atkal stāvēja savā postenī, kaprālis, skrējējs.

Tagad viņi visi trīs kopā sēdēja šeit, nopostītajā bunkurā. Bija stunda pēc stundas.

Tad pēkšņi, ilgi gaidīts, bunkurā atskanēja sprāgstoša čaulas lādiņa blīkšķis. Detonācija met vīriešus uz zemes, šausmās paralizējot, un izmet zemi. Tas bija tiešs trieciens bunkura ieejai. Viss notika sekundes daļā.

Tad mūsu civilizētā laikmeta kara velnišķīgās šausmas neredzamā mākonī noslīdēja lejā: gāze!

Kamēr frontes līnijās tiek uzsākts kārtējais uzbrukums, vīrieši bunkurā cīnās pret to graužošo nāvi, kas izēd plaušas un acis. Frontē uzbrukums plosās. Bunkurā nakts turpinās, bezgalīga...

Rīta krēslā kaprālis ieskrien pārgērbšanās stacijā. Dažas dienas vēlāk slimnīcas vilciens traucas uz dzimteni. Vagonā, blakus nošautajiem kareivjiem, sēž akls karavīrs, vakardienas skrējējs, broderis.

Tas, kurš bezgalīgajās kaujās ar savām veselām acīm nespēja saskatīt tālāk par savu tranšejas sektoru un mazo apšaudes bedrīšu pleķīti, uz kura nāve veltīgi centās nomedīt viņa dzīvību un viņa pavēles karojošajiem karavīriem, viņš - aklais - tagad kļūst redzīgs. Apkārt viņam ir nakts, bet viņa sirdī spīd svēta kļūšanas slava, un viņš, aklais, šīs liesmas gaismā tagad skaidri redz pasaules notikumu bezgalīgos plašumus, kas sākās ar asinīm un ar asinīm arī beigsies. Viņš redz savas tautas liktenīgās ilgas, redz visas pasaules ciešanas un postu. Jā, viņš redz pestīšanas ceļu!

Un, kamēr sarkanā pūļa spļauj uz Reiha ģerboni, kamēr nemieri izplēš brīvības lupatas, šajā cilvēkā briest griba: šī kara asinis nedrīkstēja tecēt velti. Labākas uzvaras uzvaras vainags - Vācija to kādu dienu pacels uz savas jaunās tautas karogiem!

Tā bija akla kareivja klusā zvērests, un tā 1918. gada 9. novembrī slimnīcā Pasevalkā sākās nacionālsociālistu kustības vēsture.

Viens vīrs aizgāja no šejienes un kļuva par bundzinieku, un visur, kur viņš no cilvēkiem veidoja jaunus vāciešus, tie pacēla roku savas jaunās ticības zīmē, gluži tāpat kā senči pacēla šķēpu, sveicot savu karali, Fīreru.

Ādolfs Hitlers Pirmajā pasaules karā

Fīrera ziņojums "Frontes biedri (1914-1918)"

Viens vīrs paņem divpadsmit ieslodzītus

1914. gada 10. oktobrī 1 kopā ar pulku "List", kuram piederēja arī Hitlers, devās uz Rietumu fronti. Flandrija bija mūsu pirmais sektors. Bet tikai 1916. gadā, sūrās materiālās cīņās, es personīgi satiku Ādolfu Hitleru. Līdz tam brīdim mēs abi karu bijām pārdzīvojuši bez ievainojumiem. Kādu vakaru mēs abi atradāmies pamestā lielgabalu pozīcijā, kad ienaidnieks sāka sīvi un mežonīgi šaut. Tad mums "pasniedza" gāzi. Visu nakti artilērija apšaudīja mūsu pozīciju. Mēs domājām, ka esam tikuši cauri, līdz rītausmai, kad uzzinājām, ka Hitlers zaudējis redzi. Viņš pats teica, ka neredz, un turēja rokas savās sāpīgajās acīs. Tad viņu aizveda uz lauka slimnīcu aizmugurē.

Es skaidri atceros kādu atgadījumu, kas liecina par Hitlera personīgo drosmi kara laikā. Tas notika Epani. Kādas virzīšanās laikā Hitleram kā ziņnesim nācās šķērsot mežainu nogāzi, ko bija aizņēmuši franču karavīri, atdalīti no savas vienības. Viņu ķiveru galvgalīši pacēlās pāri ierakumu virspusēm. Ādolfs Hitlers atpazina viņus caur savām lauku brillēm, paķēra pistoli un ar roku izdarīja zīmi uz aizmuguri, it kā viņam aiz muguras nāktu viņa biedri. Viņš izdzina divpadsmit franču karavīrus no viņu pozīcijām un aizveda viņus atpakaļ uz mūsu komandpunktu.

Hitlers bieži vienatnes stundās runāja par Vācijas politisko nākotni. Visvairāk viņu uztrauca Reiha sadalīšana daudzās mazās valstīs. Daudzās Vācijas mazās valstīs viņš salīdzināja ar papīra skaidām, kuras viņš bija sasējis ar aukliņu. Viņš teica, ka viens vējš varētu tās aiznest prom. Bet, ja tās visas sasiet kopā saišķī, tad pat spēcīgs vējš nespētu tās izkustināt. Pat visvienkāršākais no mums saprata, ko viņš gribēja pateikt.

Ignaz Westenkirchner

Materiālajā cīņā

Rietumu armija saņem papildspēkus, jo labi zināmās vienības austrumos ir atbrīvotas. Ko tas nozīmē, var novērtēt tikai tas, kurš gadiem ilgi stāvējis šeit materiālo kauju bungu ugunīs, tas, kurš - nosmērēts ar nosusušiem dubļiem un asinīm - izjūt indīgās gāzes dūrienu plaušās, un tas, kurš dienu pēc dienas - šrapneļu plēstās brūces tikko rētas - sacenšas ar nāvi caur artilērijas aizsegu un labprāt dzer mutē kafiju vai ēd sausu maizes garoziņu, it kā tā būtu vissmalkākā kūka.

16. rezerves kājnieku pulks, saukts par "Listu", 6. Bavārijas rezerves divīzijas sastāvā cīnās pie Sasonas, lai gan nav papildināts, ir bez asinīm un munīcijas, septiņas nedēļas nav nēsājis svaigas drēbes, ir noguris no piespiedu gājieniem, slapjš no lietus un vēlas atpūtu. Patiesībā tie ir kaujās iztukšoti, bet faktiski tie ir rezerve aiz Septītās un Pirmās armijas labā flanga.

Patiesībā 26. maija vakarā viņi stāv labās virspusējās līnijās un tagad ir sagaidāms, ka viņi apgāzīs ienaidnieku. No Ailette viņi lūkojas uz Aiznas upi. Viņu komandieris ir majors Antons fon Tūbefš (Anton von Tubeuf). Viņš ir pulka devītais komandieris, un jau piecas dienas vada "Listers". Viņš ved līdzī pārejām divīzijas vienībām pāri slavenajam un bēdīgi slavenajam Chemin des Darnes.

Viss pulks, skrienot un cīnoties, šķauda, jo zeme ir biezi pārklāta ar artilērijas izšauto gāzi. Te ir stāvas grēdas, nelīdzenas augstienes un "raganu deju vietas", ko plosījuši šrapneļi un apšaudes ar izrautām koku saknēm un zariem, kas spraucas no izdegušās zemes. Virs tām jāceļ mīnmetēji, ložmetēji un munīcija, lai tos novietotu pozīcijā. Un gaisā nemitīgi virmo un čaukst sarkanīgi sakarsēta dzelzs visos izmēros un formās. Telefona līnijas no pulka štāba uz bataljoniem un starp bataljoniem ir neiespējamas. Kas attiecas uz pavēļu paziņošanu, kurjers valda neapstrīdami. Ar gandrīz sapņainu pārlicību viņš skrien un izlec no krātera un, elpojot, lido starp detonācijām ar to augošajām tērauda, uguns, zemes un dūmu strūklakām pāri caur caurumiem, sijām un līķiem, tērauda pārklātu šāviņu sirseņu ligzdu elles dūņā. Ja viņam neizdodas savu ziņu vai pavēli caur dedzinošo nāves jucekli nogādāt īstajam cilvēkam, tad visa operācija aiziet postā, un šī uz priekšu virzošā flangējošo kaujinieku ķīļa dzelzs griba sabrūk neveiksmē. Līdzās vadoņiem viņš tagad nes šīs kaujas likteni un iznākumu savā galvā, savā kabatā, savās prasmēs un drosmē.

Piecas dienas ilgst mežonīgais karš visās tā izpausmēs, un - kā jau tik bieži agrāk un tik bieži vēlāk - nenogurstošākais, drosmīgākais, bezbailīgākais pulka ziņnesis skrien, lec, ziņo, saņem pavēles, skrien no štāba uz punktu, no bataljona uz komandieri.

Un pēc piecām dienām pulks ir pārvilcis ienaidnieka fronti 23 kilometru garumā, drosmīgi to pārrāvis un, cik zināms, paņēmis 400 gūstekņus, 16 lielgabalus, 100 ložmetējus, četrus kravas automobiļus, 15 munīcijas vagonus un sapieru nometni.

"Līdzās atsevišķo vadoņu sasniegumiem galvenā pateicība par spožo uzbrukuma izpildi jāpateicas pulka ziņnešiem," tā paziņoja R.I.R 16 komandieris Antons fon Tūbefš, saukts par "Listu".

1918. gada 1. jūnijā pulks tiek godināts, jo tā komandieris saņem Militāro-Max-Josefa ordeni. Un 4. augustā jaunais Kara-Max-Josefa ordeņa īpašnieks fon Tūbeufs kaprālim Ādolfam Hitleram uz krūtīm uzliek pirmās šķiras Dzelzs krustu - augstāko un parastam karavīram tranšējās visretāk dāvāto apbalvojumu.

W. L. Dīls

Tiešs trieciens komandu bunkurā

Ap pusdienlaiku ziņneši atnes jaunus uzbrukuma pavēles. Arī šoreiz Ādolfs Hitlers ir klāt, nelokāms un nenogurstošs sava bīstamā pienākuma izpildē. Bieži vien viņš brīvprātīgi uzņemas visgrūtākos uzdevumus viena vai otra biedra labā, līdz pat priekšējām līnijām smagā apšaudē.

Ap pulksten 1:30 tiek uzsākts otrais uzbrukums ar artilērijas atbalstu. Briesmīgi zaudējumi ir tiem, kas šurmē atklātu teritoriju. Tikai dažiem ar bajonetu rokā izdodas ielauzties pirmajos ienaidnieka ierakumos un paņemt gūstā gūstekņus. Tālāk viņi vairs nevar tikt. Bezjēdzīgi otrais bataljons cenšas nākt palīgā tālāk priekšā esošajiem biedriem. Vadonis, rezerves leitnants Šūberts, krīt jau pirmā uzbrukuma laikā.

Tagad pulka komandieris pulkvežleitnants Engelhards personīgi dodas uz ziemeļu meža malu. Ar lauku brillēm viņš iepazīstas ar situāciju un uzmana labāko vietu, kur uzbrukt ienaidniekam. Taču modras acis viņu jau ir pamanījušas. Kājnieku ložmetēju ugunošana līst uz viņu, pārrauj krūmus pa labi un pa kreisi un ieurbjas kokos. Rikopetes šņāk gaisā. Tur Ādolfs Hitlers un kaprālis Bachmans metas

viņam virsū un aizsedz viņu ar saviem ķermeņiem. Komandieris, kuram ir traucēta redze, izbrīnā jautā Hitleram: "Kāpēc tas?" "Mēs negribam otrreiz zaudēt sava pulka komandieri," - tā ir pieticīga atbilde. Kā pateicību komandieris klusi paspiež roku, it kā tas viss būtu pašsaprotami.

17. novembris: Lielākā ienaidnieka smagās artilērijas aktivitāte. Pusstundu iepriekš brigādes komandieris, Viņa Ekselence Grossmans, personīgi deva pavēli atbrīvot asiņaino Listas pulku. "Pārliecinieties, ka jūs atgriezāties," viņš beidzot teica pulkvežleitnantam. Lai saņemtu šo pavēli, pulka vadības bunkurā ieradās rotu komandieri. Ierobežotās telpas dēļ Ādolfam Hitleram un viņa biedriem uz īsu brīdi jāatstāj bunkurs. Tur - ir īsi pēc pulksten 2:00 - vēl viens svilpiens. Enonīms sprādziens - tiešs trieciens pulka vadības bunkuram.

Adolfs Hitlers ir pirmais, kas steidzas palīgā. Viņu sagaida briesmīga aina. Starp drupām miruši gulēja sakaru zemessargs Kreitmaiers, virsnieks-kadets Vimmenauers (Wimmenauer) un pavēles saņēmējs. Smagi ievainoti ir seržants Ostbergs, pulka kancelejas darbinieks, virsnieku vietnieki Oberers un Martins. Tagad viņa acs meklē cienījamo komandieri. Vai arī viņš ir miris? Tur viņš redz, kā pulkvežleitnants ar nopūtām krīt atpakaļ, dzird, kā viņš murmina: "Es tikai gribēju kalpot savai tēvzemei!"

Ar lēcieni Hitlers ir viņam blakus. Tāpat arī biedrs Bachmans. Komandiera sakropļotā kreisā roka karājas, un viņa labā kāja ir sarkana no asinīm - čaulas fragments ir pārrāvis galveno artēriju. Asins zudums ir liels; glābiņu var dot tikai ātra rīcība. Hitlers ilgi nedomā. Ātri viņš virs dziļās brūces uzliek sūnu kompresi un sasien to ar telefona vadu, lai apturētu spēcīgo asiņošanu. Tas darbojas, avārijas pārsējs ir prasmīgs un pilda savu uzdevumu.

Pulka biedrs

Vēstnesis

Naktī man divreiz nācās nogādāt ziņojumus trešajam bataljonam Roeux dienvidu sektorā. Mani pavadīja ziņnesis Hitlers. Īsā posmā mēs varējām izmantot dzelzceļa uzbērumu kā apsveicamu aizsegu. Taču drīz mums nācās to pamest un šķērsot atklātu teritoriju. Ceļš mūs veda garām divām priekšējām lielgabalu pozīcijām. Tikko mēs bijām pietuvojušies tām, ienaidnieks mūs sagaidīja ar slepkavniecisku uguni. Saprotams, ka šī munīcijas tērēšana nebija domāta tikai mums, drīzāk galvenokārt lielgabaliem, kas droši vien bija izraisījuši angļa aizdomas. Ja es būtu

bijis viens, man nebūtu bijis nekādu šaubu pilnībā noslēpties. Neviens man to nebūtu aizrādījis. Mūsu ziņai nebija nekāda sakara ar bataljonu militāro darbību. Ja tas būtu tur pēc dažām stundām, tam nebūtu ne mazākās nozīmes. Taču mans biedrs bija citas domas. Bez mazākās vilcināšanās viņš centās - protams, izmantojot jebkādu aizsegu - ātri doties cauri raganas katlam.

Kurjeriem bieži vien ir tā, ka viņiem jāšķērso atklāta teritorija zem visstiprākās uguns, bet man šāda pārvietošanās bija jaunums, neraugoties uz gadiem, ko esmu pavadījis tranšejās. Protams, es negribēju izskatīties slikti, un man nācās sekot. Un tas gāja labi. Abi izkļuvām no bīstamās zonas bez ievainojumiem.

Atpakaļceļā mēs atkal tik tikko bijām pietuvojušies lielgabaliem, kad atkal sākās ienaidnieka apšaušana. Protams, arī šoreiz apstāties neizdevās, un, sviedru pilni, bet neskarti, mēs sasniedzām aizsargvilciena uzbērumu.

Abos turpmākajos Arras kaujas posmos Hitlers atkal mani pavadīja vairākas reizes, un katru reizi mēs izkļuvām bez ievainojumiem.

Šajās dienās man radās neskaidra sajūta, ka šim vēstnesim ir īpaša veiksmē, un kas gan bija dabiskāks par to, ka es jutos mazāk apdraudēts, atrodoties viņa sabiedrībā.

Frontes biedrs

Nezināmais kareivis

Komandiera lekcijas laikā - viņš runāja par situāciju un mūsu pozīciju uzlabošanu - aizkars atvērās un ienāca sūtnis Hitlers. Viņš sveicināja (cik vien tas bija iespējams, ņemot vērā alas zemo augstumu, un nodeva rakstisku ziņojumu. Komandieris to izlasīja, nepārtraucot lekciju, un deva kurjeram zīmi, ka viņš var doties prom. Kad aizkars aiz viņa aizvērās, majors pārtrauca savu runu un, rādīdams uz aizkaru un runādams ar paaugstinātu balsi, teica: "Nosūtot šo ziņnesi, es zinu, ka uzdevums tiks izpildīts tikpat labi, kā tad, ja to darītu labākais mana pulka virsnieks."

Šī uzslava, saprotams, izraisīja vislielāko izbrīnu. Tā kā majors fon Tūbefš mums jau sen bija pazīstams kā komandieris, kurš tikai visretākajos gadījumos izsaka uzslavas, tad šī uzslava bija īpaši nozīmīga, kad tā tika izteikta karavīram, par kuru komandieris diez vai varēja zināt pat viņa vārdu.

Leitnants Ādolfs Meijers

Avots: SS Leitheft, 1943. gada decembris

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT-NICHT TOT !

NS Zīņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūsu pašreizējais projekts acmredzot ir saistīts ar filozofiju un mākslu.

Lūdzu, raksturojiet savu viedokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārvarā esmu koncentrējusies uz Adolfa Hitleru un cilvēces armiju (www.mourningthecent.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāmā. Cetrā paaugļu kara izpēti ir absolūti informācijas mīnu lauks. Tu meklē informāciju par vienu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģa sajūta, kas izrakņo apsakto pagāni. Pagāni, kuru visi nevēlotos izvēlt gaismā. Mēs varam vēlēties pateikties internetam par informācijas antēnu plūdiem. Ļaudu gantā ir parādījusies šķērslīnī rotas līnija no dažādiem viedmiem.

the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lueck

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!**

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās

Simtiem grāmatu daudzās valodās

Simtiem vietņu daudzās valodās

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!